

Dut Kokan Şehir

– MEVLÜT KARA · 04 Haziran 2012

Dut kokulu özlemler devşirdi yalnızlığım
Şehrin gürültüsünde bir sessizlik kadar
Hüznü teğet geçemeyen bir yetimdi ellerim
Adını tüm yalnızlara ezberlettim
Duvarlar, kaldırımlar, loş ışıklı sokaklar
Ve ben; sana dut kokulu yalnızlıklar devşirdim...

Düşen bir yaprak kadar mahzundu sözcüklerin
Durmuş bir zamanda sükût senfonisi gözlerin
Bense bir dut ağacıym bir şehre yaslanan
Gözleri kan ve düşleri yalan olan
Gözlerime bak, bu son demidir yaşamının
Gözlerime bak; gözlerine bakmak kadar yaşamak...

Gözlerin gözlerimin ebedi limanıdır
Ve her liman yeni başlangıçların ilk durağıdır
Ve ben süzülürken bu geminin rıhtımından
Kelimeler dökülür bir şairin dudağından
"Saat on ikidir söndü lâmbalar
Uyu da turnalar gelsin rüyana"...

MEVLÜT KARA

4 Haziran 2012

Birecik